

Între logica puterii și a slujirii

Mândria ne împinge discret spre arătata slavă deșartă de care nu scăpăm prea ușor. Această buruiănă incomodă – mândria – odrăștește întru multă bogăție florile slavei deșarte, pe care cei mai mulți dintre noi o întâlnim în toate mediile în care umblă și lucrează oamenii.

Care dintre noi n-a fost cuprins barem o dată de această Curăciune? Chiar și la noi, atunci când ne facem că am avea ceva evlavie, deja răbufnește spurcata de slavă deșartă.

Această stare, când o vedem la alții agățată ca scaiul de Aoaie, ne apucăm de cărtire și judecată. Semn vădit că și pe la noi se află o astfel de lepră, care macină bruma de bună cuvântă ce ar trebui să avem din belșug. Iată că și la Iisus vin cei doi fii ai lui Zevedei: Iacob și Ioan.

Și ce credeți că au cerut?

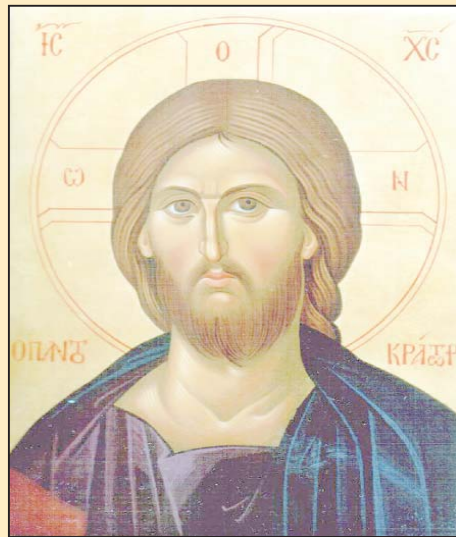
„Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiti să vă fac? Iar ei au zis: Dă-ne nouă să sedem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta întru slava Ta” (Marcu 10, 35-37). Gândurile lor de ucenici răsfățați și încrezuți că au pe Iisus de partea lor, le-au dat ghes să-și arate măsura gândirii lor. Nici o mirare să nu ne cuprindă. Din vremi bătrâne avem mărturia că Lucifer a îndrăznit și mai mult atunci când a zis: „Ridica-mă-voi în Ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului Celui puternic voi pune jîntul meu! ... Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea Celui Preaînalt voi fi” (Isaia 14, 13-14).

În clipa aceea fulgerele lui Dumnezeu s-au arătat pe cer și Iau lovit trufia Satanei. Proorocul Isaia a zis plin de uimire: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” (Isaia 14, 12). Același duh a ispitit și pe ucenicii Domnului, cum ne ispitește și pe noi, din când în când, duhul cel viclean al vrăjmașului diavol. Ca unor copii neștiutori, Iisus le zice: „Nu știți ce cereți! Puteți bea paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?” (Marcu 10, 38), iar ei au zis, fără ezitare: „Putem!” Glasul lui Iisus s-a auzit de îndată: „Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza.” (Marcu 10, 39).

Nu peste multă vreme, Iacob a fost ucis de Irod, iar Ioan a fost surghiunit în Patmos de împăratul Dometian al Romei. Așa au băut paharul suferinței pentru Iisus și Evangheliul Sa, „dar a ședea de-a dreapta Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.” (Marcu 10, 40). Răspunsul lui Iisus avea să liniștească pe cei doi ucenici care au îndrăznit și pe noi care citim și auzim. Dacă cei doi, Iacob și Ioan, au fost ispițiți de slavă deșartă, pe cei zece avea să-i apuce isпита mănii: „Auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacob și pe Ioan!” (Marcu 10, 41).

Cine vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitor al vostru

În iubirea Sa părintească Iisus dorea ca să fie și ei câștigați. Astfel, le zise: „Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mari ai lor le stăpănesc. Dar între noi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” (Marcu 10, 42-44). Este de la sine

înțeles că Iisus a dorit să-i salveze pe cei doisprezece ucenici ai Săi, pe cei doi de la mândrie, iar pe ceilalți zece de la mânia.

Sufletul lui Iisus s-a întristat!

Mai târziu, la Cina cea de Taină, Iisus avea să le dea lor și nouă, de bună seamă, cel mai strălucit exemplu de umilință: „Voi Mă numiți pe Mine Domn și Învățător, și bine ziceți, că sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul, V-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori ca să spălați picioarele unii altora; că v-am dat vouă pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi” (Ioan 13, 13-15).

Dacă ucenicii lui Iisus au înțeles să gândească și să lucreze cu logica puterii și a mănii, Iisus Domnul le îmbie logica umilinței și a slujirii! Despre această logică omenească a puterii și a mănii ar fi multe de spus. Aceste două odrasle ale mândriei nu se pot tămădui decât în cazanul incins al pocăinței adevărate, lacrimile fiind apa de leac ce ajută la fierberea puterii și a mănii. Iar apa de la spălarea picioarelor ucenicilor a potolit gârgăunii slavei deșarte care ne tulbură viața în fiecare ceas și zi.

Maria Egipteanca - exemplul ideal de pocăință

În școala cea mai înaltă a lumii dintotdeauna, Școala Pocăinței, trebuie să ne aflăm cu toți pentru a ajunge la bucuria izbânzilor duhovnicești. Cel mai tipic exemplu îl avem mai ales în drumul pocăinței pe care l-a făcut celebra păcătoasă Maria Egipteanca. După 17 ani de trai spurcat în cele mai grave apucături întru ale desfrânării, au trebuit 47 de ani de sinceră și curată pocăință. Prin postul și rugăciunea ei a ajuns să pună o punte de pe pământ către Dumnezeu. Ea a auzit adesea șoapta lui Iisus la ureche: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: Milă voiesc, iar nu jertfă! Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși!” (Matei 9, 13).

Așa s-a înțeles de-a pururi că, oricât ar fi de păcătos un om, nevoițele întru post și rugăciune și voința de a nu mai păcătuși îl ridică mai presus de iertarea păcatelor. Maria Egipteanca este unul dintre exemplele pilduitoare în acest sens. Ea va fi proslăvită de Dumnezeu cu nimbul sfinteniei. Va rămâne pentru noi exemplul ideal de pocăință, de lacrimi fierbinți, de nădejde, de post, de iubire vie pentru Dumnezeu, Maria Egipteanca poate fi numită dascălul nostru duhovnicesc în această lume plină de urăciunea păcatelor și de tot felul de scăderi!

Iisus Domnul ne cheamă la Sine pe toți! El ne dorește Încercuți și prin viiturile păcătoase ale lumii! El și-a dat sângele Său pret de răscumpărare pentru noi toți! Noi suntem ai Lui pe veci! El ne dă demnitate de fii ai Cerului!

Să ne purtăm, așadar, ca fiii iubii ai Părintelui Iubirii Care Săne așteaptă în Împărăția Luminii!

F. Calinovic Argeș

Episcop al Argesului și Muscelului

TRIODUL - Pilda de pocăință a Cuvioasei Maria Egipteanca

„Cea care pe mulți i-a prins cu undița trupului, cu ochii și, pentru o scurtă plăcere, i-a făcut mâncare diavolului, a fost pescuită cu tot adevărul de dumnezeiescul har al cinstitei Cruci, făcându-se ea prea dulce mâncarea a lui Hristos”.

„Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că și cea care mai înainte era desfrănată s-a nevoit cu nevoită pustnicească. De unde și lepădând neputința (firii femeiești), vitejește a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta,

luând și răsplata biruinței, se roagă pentru sufletele noastre”.

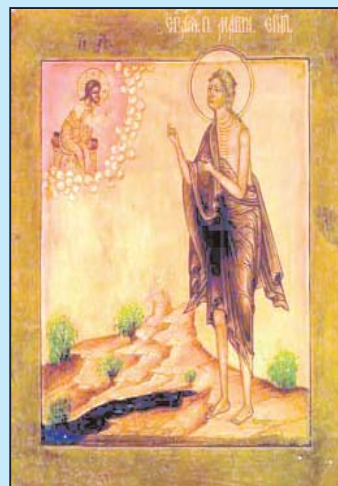
„Neștiind dumnezeieștile porunci, cinstită, ai întinat chipul cel dumnezeiesc; dar prin dumnezeiască purtare de grijă iarăși te-ai curățit îndumnezeindu-te, cuvioasă, prin faptele tale cele de sfintenie”.

„Vânările sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat; și cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat

toată pustia și ne-ai odrăslit nouă roadele pocăinței; pentru aceasta cinstim pomenirea ta, cuvioasă”.

„Pildă de pocăință avându-te pe tine, preocupată Marie, roagă pe Hristos să ne-o dăruiască în vremea postului; ca în credință și în dragoste să te lăudăm pe tine cu cântări”.

Închinămintă Makarios Simonopetrului, Triodul explicat, Mistagogia timpului liturgic, Ediția a II-a, Editura Deisis, Sibiu,

În umbră, în Lege și în Scriptură (XXVI) Binecuvântarea celor doisprezece patriarhi. Binecuvântarea lui Ruben

Ajuns la bătrânețile cele mai de pe urmă, dumnezeiescul Iacob a chemat pe fiii lui și a zis: Adunați-vă ca să vă spun vouă ce vi se va întâmpla în zilele de pe urmă. Ascultați pe Israel, tatăl vostru (Facere 49, 1-2).

Cuvântul binecuvântării fiecăruia din cei doisprezece fii în parte nu e ușor de înțeles, avertizează Sfântul Chiril al Alexandriei, dat fiind faptul că modul binecuvântării e amestecat cu câte o proorocie pentru fiecare fiu, proorocie ce se face în funcție de faptele fiecăruia, ale unora condamnabile, iar, după caz, ale altora laudabile.

Astfel, se arată clar că binecuvântarea iubitoare de la Dumnezeu se dă în funcție de, sau prinde în raționalitatea ei, măsura dreaptă a faptelor omului, a păcatelor sau virtuților lui.

În sensul acesta, iată ce i se descoperă lui Ruben, prin gura părintelui său: *Ruben, întâiul meu născut, tu, țaria mea și începutul fiilor mei, aspru te-ai purtat, aspru și îndărătnic. Te-ai revărsat în ocări ca apa, să nu fierbi. Te-ai urcat pe patul tatălui tău, ai întinat așternutul pe care te-ai urcat* (Facere 49, 3-4).

a. Ruben - darea lui Dumnezeu

Întâi de toate Iacob îi zice: *Ruben, țaria mea, întâiul meu născut, tu ești începutul fiilor mei*. Ca întâi născut, Ruben e chipul poporului evreu întâi

născut și aflat în Egipt, față de care Dumnezeu a arătat multă putere. Fiindcă țara Egiptului a fost pedepsită în minunate chipuri: apele i s-au prefăcut în sânge, s-au ivit fânțari, a plouat cu broaște, cu piatră, moarte s-a semănat între întâii născuți ai egiptenilor, Marea Roșie s-a dat de partea evreilor. De aceea numele *Ruben* se tâlcuiește *darea lui Dumnezeu*, făcându-se trimitere la toate puterile câte avea să dea Dumnezeu asupra Egiptului pentru izbăvirea de robire a întâiului popor evreiesc.

b. Ruben - cel aspru și neîncovoiat

Prin aceste însușiri s-a arătat iarăși chip al aceluia întâi popor evreiesc care, conform profetiei, a fost aspru la purtare, îndărătnic și cârtitor, neîndurat, neîncovoiat, sălbatic și violent. Căci iudeii au fost într-adevăr neînfrânați. De aceea pe drept cuvânt Dumnezeu a reproșat poporului Israel: *Eu știu că tu ești tare la cerbice ca un drug de fier și fruntea îți este de aramă* (Isaia 48, 4), sancționând încăpățânarea de care dădea dovadă.

c. Ruben - să nu fierbi!

Înfierbântat și iute la mână, stăpânindu-și cu greu pornirile, poporul

Israel s-a revărsat adeseori ca apa, neputându-și ține năvala împotriva celor pe care îi ura. De aceea și Hristos îi întreabă: *Pe care dintre prooroci nu l-au omorât părinții voștri? Și voi ați trecut măsura părinților voștri* (Matei 23, 32). Căci deseori au făcut prăpăd în calea lor, după cum și inundațiile apelor. Așa s-au revărsat în ocări, ca apa.

Dar Iacob îl aține metaforic pe Ruben, stăruind în îndemnul profetic: *Să nu fierbi!* Cum înțelegem aceasta? Apa care fierbe e dusă în sus, revărsându-se peste marginile căldării, părand să fie multă. Avertizarea lui Iacob trebuie înțeleasă ca vestirea limitării sau a împuținării acestui neam nevoiaș. *Să nu fierbi*, adică să nu te înmulțești ca neam. Căci evreii, deseori loviți, strămutați în robii, au rămas puțin de numărât, în comparație cu mulțimea păgânilor, ce s-au mântuit prin credința în Hristos.

d. Ruben - fiul întinării

Pricina împuținării viitoare a darurilor este făcută cunoscută în auzul tuturor, spre rușinare: *Te-ai urcat în patul tatălui tău și ai întinat salteaua pe care te-ai urcat*.

Într-adevăr, Ruben a fost surprins împreunându-se cu Bilha, roaba mamei sale Lia, și concubina tatălui său Iacob. De aceea de atunci s-a numit *fiul întinării*, căci a spurcat patul părintelui său (Facere 35, 21).

După chipul acestei urâciuni și poporul întâi-născut al lui Israel s-a urcat nebușește pe patul Tatălui Ceresc, și disprețuindu-L a îndrăznit să se alipească de trupul Legii lui Dumnezeu, vărsându-și semințele necurăției cuvintelor lor în desfrânații Sinagogă, al cărei chip e roaba Bilha.

Astfel au nesocotit așternutul Tatălui, adică au nesocotit pogorământul Tainei Fiului Întrupat, respingându-L pe Hristos. De aceea mulți dintre profetii s-au referit la poporul lui Israel ca la o desfrânată: *Întocmai cum femeia necredincioasă înșală pe iubitul ei, așa și voi popor al lui Israel, v-ați purtat cu înșelăciune față de Mine, zice Domnul* (Ieremia 3, 20).

Prof. Andrei CĂNUTĂ

Molitifnelnicul tâlcuit Taina Sfântului Botez Rugăciunea din timpul ecteniei mari

În timp ce diaconul rostește ectenia mare, preotul rostește o rugăciune cu un conținut zguduitor, am putea spune... Textul conține cuvinte prin care sfinții slujitori își recunoaște starea de păcătoșenie, se smereste adânc și își recunoaște păcatele. Aici preotul spune cât este de păcătoș și cum, din această cauză, s-ar putea scârbi Dumnezeu de el: „să nu Te scârbești de mine, nici să-ți întorci fața Ta de la mine, ci treci greșelile mele în ceasul acesta, Cele care treci cu vederea păcatele oamenilor când se pocăiesc”. Apoi, se roagă pentru „a-i spăla necurăția trupului și întinăriunea sufletului.” Și, mai mult, se roagă să-l sfințească spre a putea să facă față la un foc atât de dumnezeiesc la care se face părtaş în clipa botezului: „**ma sfințește cu puterea Ta cea nevăzută și cu dreapta cea duhovnicească; ca nu cumva, propovăduind eu altora slobozirea și făgăduind-o cu deplină încredințare în iubirea Ta de oameni cea negrăită, să nu mă arăt eu însumi netrebinc rob al păcatului!**”. Deci, preotul își vede neputința, își vede micimea sa, realizează că este nepa păcătos spre a săvârși o asemenea mare Taină a îndumnezeirii unui copil sau a unui adult. Așa cum spune părintele Constantin Necula: „Pentru că, până la urmă, aici se joacă mântuirea noastră, în a recunoaște că nu noi suntem cei care-i mântuim pe ceilalți, ci că de multe ori Dumnezeu ne-a ales-și pe mulți dintre noi ne-a ales chiar din marginea de lumină a buzei cristelniei, a malului, a țărnelui acesta luminos, care este cristelnița-spre a ne constitui în propovăduitori și făptuitori ai Evangheliei Sale.” („Porțile Cerului”, editura Agnos, 2007, pagina 50).

Acolo unde nu este diacon sau nu sunt mai mulți preoți, ca să fie timp spre a rosti această rugăciune în taină nu există decât două soluționări: ori să se cânte foarte rar răspunsurile la ectenia mare, ori ca rugăciunea să fie rostită cu voce tare după ectenia mare. Aceasta din urmă, este chiar de dorit pentru că preotul să aibă timp cu adevărat să conștientizeze conținutul atât de adânc al acestei rugăciuni.

Pr. Florin IORDACHE

Colegiul de redacție

FONDATOR: † Prea Sfințitul Episcop CALINIC al Argesului și Muscelului

Adresa: Strada Tepeș Vodă nr. 17 Tel/fax: 0248/217629

e-mail: argesulortodox@yahoo.com Săptămânal tipărit de cotidianul ARGESUL

Editor:

Preot Daniel Gligore
- consilier cultural

Redactor șef:

Diacon Prof. Cornel Dragoș

Art designer: ing. Bogdan Ciocirfan

Redacția:

preot Napoleon Dabu (secretar de redacție),
preot Florin Iordache,
prof. Gabriel Fîruiță,
asist. univ. drd. Gabriela Safta.

Colaboratori:

prof. Alexandru Brichius, Andrei Cănuță,
diacon Roberto-Cristian Vișan, Laurentiu
Dumitru, Roxana Dragoș, Raluca Nicula,
Amalia Cornățeanu, Amalia Constantinescu,
Eduard Tomaziu.

Responsabilitatea fiecărui articol publicat îi revine autorului

ISSN: 1583-2643

Premianții Olimpiadei Județene de Religie

21 martie 2009 - Liceul teoretic „Ion Barbu” Pitești

Clasa a VII-a

Premiul I

OPREA IONUȚ - Gr. Șc. „Ion Cantacuzino” Pitești – 9,60

Premiul II

MIU LAURENȚIU MARINEL - Șc. Nr.3 Pitești – 9,38

Premiul III

BURCEA MIHAELA - Șc. Nr.15 „Adrian Păunescu” Pitești – 9,35

Mentiuni

DUMITRACHE CRISTINA - Șc. „George Topârceanu” Mioveni – 9,25

POPA ANDRADA ILEANA - Șc. „George Topârceanu” Mioveni – 9,15

Clasa a VIII-a

Premiul I

ȘERBAN MARIA IULIANA - Șc. Gen. Șuici – 9,60

Premiul II

CHIVEREANU ELENA CLAUDIA - Școala Petrești – 9,50

Premiul III

CONDREA ELENA - Șc. Nr.15 „Adrian Păunescu” Pitești – 9,05

Mentiuni

BRAN FLORINA - Șc. Recea – 8,90

SIMION CRISTINA ELENA - Șc. Gen. Băiculești – 8,57

Clasa a IX-a

Premiul I

PREDĂ MĂDĂLINA - Col. Naț. „I.C.Brătianu” Pitești – 9,60

Premiul II

ORĂȘIANU MIHAELA - C. N. „Dinicu Golescu” Câmpulung – 8,62

Premiul III

GEAMBAȘU DARIA - C. N. „Dinicu Golescu” Câmpulung – 8,45

Mentiuni

ANCA SILVIA - Col. Naț. „I.C.Brătianu” Pitești – 8,25

CUREA MARIA - Col. Naț. „I.C.Brătianu” Pitești – 8,20

Clasa a X-a

Premiul I

MARIN MARILENA CRINUȚA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,30

Premiul II

MARIA CĂTĂLINA ANDREEA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,17

Premiul III

TOMESCU OANA MADALINA - C. N. „Dinicu Golescu” Câmpulung – 9,05

Mentiuni

TITA BIANCA CRISTINA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 8,80

PĂUN ADELINA DANIELA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 8,60

Clasa a XI-a

Premiul I

IONESCU CLAUDIU GABRIEL - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,75

Premiul II

VINTILĂ MIHAELA - Liceul Teoretic „Ion Barbu” Pitești – 9,50

Premiul III

DOBRE ADRIANA GEORGIANA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,00

Mentiuni

DINCUTĂ RAMONA - Gr. Șc. Ferdinand I – 8,90

UNUZĂU BARLAN FLORENTINA - Col. Economic „Maria Teuleanu” Pitești – 8,85

Clasa a XII-a

Premiul I

MICHAEL ANDREI - C.N. „Vlaicu Vodă” Curtea de Argeș – 9,30

Premiul II

MIHAI SIMONA ELENA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,10

Premiul III

FLOREA MARIA FLORENTINA - Col. Naț. „Zinca Golescu” Pitești – 9,00

Mentiuni

PANĂ RUXANDRA GABRIELA - C. N. „Dinicu Golescu” Câmpulung – 8,50.

Elevii clasati pe prima pozitie la fiecare clasă vor reprezenta județul Argeș la Olimpiada Națională care se va desfășura între 11 și 15 aprilie la Baia Mare.

Eveniment desfășurat în vederea marcării Zilei Mondiale a Asistenței Sociale

„ASISTENȚA SOCIALĂ – AZI ȘI MÂINE”

În data de 27.03.2009 a avut loc în sala de ședințe a Consiliului Județean Argeș evenimentul cu tema „Asistența socială – azi și mâine”.

Manifestarea prilejuită de Ziua Mondială a Asistenței Sociale a fost organizată de Inspectoratul Social Regional Sud - Muntenia, D.G.A.S.P.C. Argeș, Colegiul Național al Asistenților Sociali din România, Universitatea Pitești – Facultatea de Teologie Ortodoxă - Catedra de Sociologie și Asistență Socială, Asociația „Sprijin pentru viață” și Asociația „Copii – Viitorul nostru 2002”.

Agenda zilei a cuprins discursuri, prezentări și dezbateri pe teme de asistență socială, respectiv:

- „Ponderele asistenților sociali în domeniul public și privat al serviciilor sociale versus calitatea serviciilor furnizate clienților” – prezentare I.S.R. Sud – Muntenia,

DGASPC Argeș, ONG – uri;

- „Rolul asistentului social în acreditarea serviciilor sociale” – prezentare Direcția de Muncă și Protecție Socială Argeș;

- „Asistența socială – domeniu de studiu interdisciplinar. Statutul asistentului social” – prezentare Universitatea Pitești – Facultatea de Teologie Ortodoxă - Catedra de Sociologie și Asistență Socială;

- „Proceduri în asistența socială, formare, cercetare, contractare servicii, punând accent pe valorile profesiei, dezvoltare, piața muncii pentru asistenții sociali” – prezentare Colegiul Național al Asistenților Sociali din România.

Evenimentul a urmărit evidențierea progreselor realizate în domeniul asistenței sociale, rolul asistentului social în contextul socio-economic actual și importanța colaborării tuturor factorilor decizionali în crearea unei societăți în care se manifestă grija pentru fiecare membru al ei.

De remarcat a fost prezența d-lui Radu Purecel, inspector social șef, Inspectoratul Social Regional Sud – Muntenia, d-nei Elena Mateescu, director executiv al DMPS Argeș, a d-lui Adrian Macovei, director general, DGASPC Argeș, a d-nei Maria Constantinescu, prof. univ. dr. Șef Catedră Sociologie și Asistență Socială, a d-lui Cristian Roșu, reprezentantul CNASR și a Pr. Valentin Tîntea, reprezentantul Protoieriei Pitești.

Invitați au fost asistenții sociali din cadrul DGASPC Argeș, asistenți sociali și persoane cu atribuții de asistență socială din cadrul primăriilor din județul Argeș,

asistenți sociali din cadrul unităților sanitare, a O.N.G. – urilor argeșene acreditate ca furnizori de servicii sociale, studenți din anii terminali ai Facultății de Teologie Ortodoxă - Catedra de Sociologie și Asistență Socială, mass-media locală.

Ca o concluzie a acestui eveniment poate fi aceea că într-o societate modernă este nevoie de servicii sociale profesioniste, realizate de asistenți sociali specializați, lucru ce poate fi închinat de succes începând cu respectarea legislației în vigoare, cu implicarea instituțiilor abilitate, cu o mai mare deschidere a comunității prin voluntariat, în servirea persoanelor aflate în dificultate.

V.T.

PREOTUL AUREL IANA, un harnic, pasionat și priceput culegător de folclor în grai bănățean

Comemorare

Trăind și activând ca folclorist la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, mai întâi ca „teolog absolut” apoi ca preot în satul Maidan din Banat, azi Brădișaru de Jos, județul Caraș Severin, Iana Aurel lasă culturii românești o frumoasă moștenire folclorică, care a atras atenția binecunoscutului folcloristi și oameni de cultură Nicolae Densușianu, Aron Densușianu, Simeon Florea Marian, Arthur Gocovei, At. M. Marienescu și alții. În întreaga sa activitate folclorică preotul Iana a publicat pe parcursul vieții sale în revistele Familia, Luminătorul, Tribuna – Sibiu, Progresul (Oravita) etc., credințe, datini și obiceiuri strămoșești legate de naștere, înmormântare și sărbători religioase.

A publicat de asemenea în aceste reviste doine, balade, anecdote, strigături, povești, documente inedite, medicină populară, poezii populare și altele.

Între strădaniile sale folclorice menționăm în mod deosebit o descriere amănunțită a celui mai cunoscut joc românesc al călușarilor, publicată în anul 1890 și menționată de cercetători ca fiind „una dintre contribuțiile cele mai vechi și mai prețioase din literatura acestei manifestări cu implicații atât de complexe” (Vezi **Dictionarul Literaturii Române de la origini până la 1900**, Editura Academiei R.S.R., București, 1979, pag. 446). A răspuns cu onestitate pricepere și talent la chestionarele Arhivei de Folclor din Cluj despre „obiceiuri de primăvară, naștere, botez, înmormântare, copilarie etc.” (Vezi **Datu, Iordan. Dictionarul Etimologic Român**, Editura SAECULUM I. O. București, 2006, pag. 476).

În cele ce urmează vom prezenta pe scurt câteva din perlele gândirii populare cu privire la naștere, botez, înmormântare și alte producții folclorice ca doine, balade, strigături, etc.

Vom prezenta de asemenea exemple de credințe și obiceiuri la naștere existente în părțile Oravitei și publicate de folclorist în revista „Familia”, Anul XXV, 1889, Nr. 41, (pag. 483-484). În acest articol folcloristul ne spune că atunci când într-o familie mor în continuare copii, pentru a stăvili acest rău, la primul copil născut după moartea acestora, de este băiat se ia un cocos, iar de este fată se ia o găină și se îmbracă în veșmântul pe care l-a avut atunci când a venit pe lume nou născutul și se zice:

„Dau cap pentru cap

Ochi pentru ochi

Nas pentru nas

Gură pentru gură” (pag. 483)

Tot în revista Familia Nr. 51 Anul XXV, 1889, folcloristul publică în continuare credințele și practicile la naștere, botez și cununie precum și descăntece de deochi; de izdat, de pază, de dalac, de întors etc.

Înmormântarea la români, credințe și datini, din părțile Oravitei. Art. în Familia 1889, Anul XXV, Nr. 37, (pag. 434-436)

În acest articol autorul prezintă pe larg credințele și datinile de la înmormântare practicate în părțile Oravitei. Astfel – spune folcloristul – după ieșirea sufletului, stăpâna casei face turtă arsă din făină de grâu pe care o aruncă după „suflet” pe fereastra casei spunând următoarele:

Iacă astă turtă arsă

Ca să-ți fie de bucate

Să nu mai vii

La astă casă”. (pag. 435)

Aceste practici se continuă până la șase săptămâni după moarte și sunt extinse aproape în toată țara, pentru că mortul să nu se facă moroi.

Tot la înmormântare găsim în revista Familia, Anul XXVI, 1890 pag. (544-548) un dialog între două bocitoare în care sunt evocate „Zorile” și pe care marele etnomuzicolog Constantin Brăiloiu le prezintă cu text și muzică în lucrarea: „La vie musicale d'un village. Recherches sur un répertoire musicale paysan (Drăguș – Romaine) (1960), lucrare apărută postum, în care a dorit să înfățișeze portretul satului Drăguș județul Brașov, în întreaga sa integritate morală și spirituală.

Iată textul acestui dialog:

„Zorilor, sorurilor

Mândrelor voi zănelor,

la grăbiți voi de ziliti

Și pe Ion îl întâlniți

Și-l întorceți-înapoi

Să vină el iar cu voi

L'astă lume luminată

De Dumnezeu bun lăsată

La vânt ploaie și la soare

Și la apă curgătoare” (pag. 546).

O altă temă pe care o urmărește folcloristul este aceea a credințelor și practicilor existente în zile de sărbătoare ca: Sfântul Gheorghe (23 aprilie), Sfântul Teodor (8 februarie), Înălțarea Sfintei Cruci (14 septembrie) etc.

Astfel în revista Familia Nr. 21/1890 folcloristul ne vorbește despre postul negru care tine de la 29 august până la Înălțarea Sfintei Cruci (14 septembrie).

Acest post este ținut cu mare strictețe și este ținut de oameni pentru a-și mântui sufletele, iertându-li-se păcatele grele ca: furturi, ucideri, omorârea pruncilor noaptea în somn etc.” (pag. 40)

Tot în acest număr al revistei mai găsim credința că „cine umblă cu un picior încălțat și cu unul desculț nu se poate mărita sau însura 7 ani”. În popor mai circulă de asemenea credința că, casa unde zidește rândunica cuib este o casă norocoasă.”

O altă credință a poporului este aceea că în ziua de Sfântul Teodor este bine ca fetele să-și spele părul capului cu leșie de omag și să nu iese din casă decât după ce vād pe fereastră trecând cai cu clopoței la gât. Acest obicei este prezent și în Oltenia și se practică pentru ca fetele să fie curate până la căsătorie.

O frumoasă practică folclorică găsim în părțile Banatului, care în ziua de Sfântul Gheorghe toți locuitorii satelor împodobesc ferestrele caselor și porțile cu ramuri verzi.

Tot aici în comuna Maidan și chiar în mai multe comune din împrejurimi crede că dacă Sfântul Gheorghe cade în zi de post, laptele vitelor este slab (fără mană) (pag. 441).

Tot în revista Familia Nr. 35(1891), găsim un articol în care este citat marele folclorist și om de cultură Aron Densușianu, articol pe care îl cităm și noi: „Un popor singur prin datini; simte, trăiește și înfloreste;

Și când prin ele numai simțește,

Încetul cu încetul piere, se schimbă.

Aceste datini, aceste credințe sunt istoria autentică a trecutului nostru, sunt istoria parțială a descendenței noastre” (pag. 411).

O temă pe care o urmărește folcloristul este și aceea a anecdotelor populare.

Astfel în revista Familia, Oradea-Mare Nr. 30/1891, ne este prezentată situația nesigură și lipsită de cunoștințe medicale serioase ale unui doctor care a prescris alimente interzise unui bolnav, dar permise sau recomandat altuia.

Cel care a urmat cu alimente interzise s-a însăsnătoșit; iar cel care a urmat cu alimente permise a murit.

Concluzia: acest zis doctor purta o barbă lungă și stufoasă, de aceea sătenii i-au scos porecla: „Barbă lungă până-n burta/ Și mîntea cu coadă scurtă” (pag. 356).

O altă temă prezentată în culegerile folcloristului găsim în numerele 14 și 15 din revista „Familia” 1891, și este aceea a trădării secretului.

În aceste două numere ale revistei folcloristul prezintă o istorioară intitulată „Firicel Petru”, istorioară plină de tălc și care poate fi actuală și azi și anume aceea de a nu spune secretul nimănui, chiar nici soției.

Menționăm de asemenea că, la invitația marelui folclorist și om de cultură At. M. Marienescu publicată în revista „Familia” Nr. 4/1898 de a trimite revistei producții populare pentru a fi publicate, acesta, împreună cu socrul său învătătorul și folcloristul Sofronie Liulea, trimit următoarele versuri populare: „Hopa tupa, Pupa lupa, Hop și tupa, Pui de lup, Fugi din cale să mă duc, La mândruța să o tuc, Că mână mă duc la plug; Zia-ia mare, Lacu-i tare, Apa merge spre spinare Iar mândruța-i la

răcoare, Și tot strigă să mîn tare”.

Alte versuri populare publicate de preotul Iana le găsim în „Luminătorul/ Timișoara, anul X, Nr. 62/1889, pe care le menționăm mai jos și au ca temă dragostea curată și stăruitoare instaurată între doi tineri, căci: „De cine dorul se leagă; Nu-și mai poartă mîntea întreagă; De se leagă de voinic; Nu s-apucă de nimic; Ci ia drumul peste câmp; Făr' de băț, făr' de nimic.

De se leagă de nevastă; Își uită rostul din casă; De se leagă de copilă; Îți vine să-i plîngi de milă; La ulcioare pe mână; și se duce la fântână.

Fata mare știi cum este, când cu junii se întâlnește?

Ea de loc înnebunește; De-o sărută juni odată; Ea se culcă necinată, Dimineața e sculată. Și pe cap e periată Ca s-o mai sărute o dată”.

Tot pe linia aceasta a dragostei unor tineri a căror credință reciprocă trebuie să fie curată și statornică, notăm următoarele versuri publicate de folclorist în „Luminătorul/ Timișoara, anul X, Nr. 59 1889 p pag.(1-2):

„Frunză verde seminic, Caută-ti mândră alt voinic; Ca cu nimic n-ai nimic. Ti-am dat gura și inele; Ti-am făcut fala cu ele; Cătră unul, cătră altul; Până ne-au știut tot satul; Bate-mi-te mândră bată; Bate-mi-te cruciulita Că prea slabă-ti fu credința

Aseară ț-am dat inele; Și acum te vād făr' de ele; Dar unde-s inelele? Bate-mi-te stelele?”

Aceste frumoase versuri populare au prilejuit compozitorului Ion Vidu alcătuirea unei minunate piese corale pentru cor mixt la patru voci intitulată „Bohocoale și inele”.

În continuarea activității sale de culegător de folclor, preotul Iana Aurel publică în două numere 15 și 19 din revista Familia/1890 dorul soldatului care a părăsit „casa părintească și vătruta strămoșească” pentru ca „s-apar țara și moșia, de rele și vijelie” (pag. 223).

Dăm mai jos textul acestei doine de cătănie care exprimă profundul sentiment al instrăinării unui soldat de casa părintească și de mândra lui soție lăsată în grija mamei sale:

„Maică rău m-ai blăstămat

Să mă duc din a nost' sat,

Să slujesc pe neamț departe

Să mă umplu de păcate;

Nu ț-a fost măicuță milă,

C-ai lăsa pe a mea belă,

Cu inima arsă friptă

Pe moarte de bolnăvita,

Că zău nu știu ai mai veni,

Pe ea d-oi mai întâlni” (pag. 211).

O altă temă care străbate întreaga creație folclorică a secolelor XIX și XX este aceea a luptei pentru dreptate, libertate adevăr și credință strămoșească.

Dăm ca exemplu în acest sens următoarele versuri; publicate în revista „Luminătorul/ Timișoara, Nr. 45 1889 pag. 2:

Cucule de primăvară

Ră-mi cântăși tu aseară

Când la joc că am plecat

La birtu din cap de sat

Că pe draga m'or luat

Fără de ea m'or lăsat

Domnii cei făr' de credință;

Domnii cei făr' de cîaintă;

Da-lear Dumnezeu cîaintă

Pre ea să o slobozească

Înima să-mi veselească;

Căci de nu, mi voi izbi

În codrii mă voi sui,

Cu feciori de legea mea

Că să facem dreptatea

Măndre să ne slobozim

De dușmani să ne ferim”

Tot pe linia luptei pentru dreptate și adevăr folcloristul publică în revista „Luminătorul” Nr. 72/1889 pag. 1 și 2, „Visul lui Pinteza Viteazul”.

În această baladă populară eroul principal este Pinteza Viteazul, care visează în somn pe tânăra Voichița care-i spune că vor veni de la domnie și-l vor prinde, aresta și omori. El nu a crezut, dar așa s-a și întâmplat, pentru că el spune cu mândrie:

„Că se știe bine, cine-i Pinteza-n lume, Că-i voinicul codrului, Codrilor pădurilor, Și pe când pe soldat trimite, Voichița-i pica în minte, Cum dansa bene-a știut Planul ce l-a plănuit; Domnii cei făr' de credință; Făr' credință, făr' cîaintă, Și-n vis lui cu-l vestii Care se și împlini”.

Menționăm că în seria anecdotelor populare, „Neamțul și păcurarul”, publicată în revista „Familia” Nr. 33/1890 folcloristul ne prezintă un neamț, care de gura muierei că nu este bun de nimic, s-a dus la vînat dar toată ziua n-a vînat nici rate, nici găște sălbetece, nici iepuri și totodată a mîncat și toată mîncarea pe care nevasta i-o puse-se în traistă.

Seara a poposit la o stîna, unde a mîncat brînză și smîntîna cu mămăligă; iar la culcare și-a pus opincile lângă el.

Noaptea însă cîinii i-au mîncat opincile, iar el a ajuns acasă fără vînat și fără opinci.

Ce va fi zis nevasta?! Se întrebă folcloristul și ne întrebăm și noi cei de azi.

O preocupare de seamă a folcloristului este de a publica documente inedite sau cum apar în Familia Nr. 14/1890 (pag. 162-163). În acest articol preotul Iana menționează două documente scrise în 1621 la Belgrad în limba germană în care se atestă originea romană a poporului român (pag. 162-163).

O altă temă care a circulat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și care a preocupat pe folclorist, a fost cea a luptei haiducilor cu turcii. Dăm ca exemplu în acest sens balada **Din Constantin și Român** publicată în revista Familia, Nr. 3/1890, (pag. 28-30).

Două sunt persoanele pe care le prezintă balada **Din Constantin și Românul** care nu are nume și care îi întrece pe cei doi întrucaț:

„trei zile s-o încheiat

de cînd turci am tăiat

Murgul meu că a turbat

A turbat s-a spăimîntat

Șăbioara-mi s-a spurcat” (pag. 30)

În creația folclorică românească mai există și o altă practică a exprimării sentimentelor umane și anume aceea a „chiuitorilor la joc”. Dăm în acest sens următoarele versuri chiuite și publicate de folclorist în revista Luminătorul/ Timișoara, Nr. 37/1889 pag. 2.

Hei Doamne! Că mor și crep

De dușmani nu pot să-nchep

Și mă-nvîrt și mă-n torc

Mândra mea s-o port în joc

Măi bădiță copil prost

Dar aseară unde-ai fost

De la joc tu n-ai venit

Amândoi să fim sărit?

Dragu-mi cu cine joc

Că miroase-a busuioac,

Dragu-mi cu cine sâr

Că miroasă-a goloper

Pune-ți mîndro în cap fiori

Pre dușmani să-i ia fiori

Iar la brău ia-ți busuioac

Ca să-mi miroși tu la joc

Tot în aceeași revistă în Nr. 12 și în același an

folcloristul publică și următoarele chiuitori:

Măi lăutașe zi măzărca

Ca să joc cu ibovnică

Și cum știi tu mai frumos

Și ți place lui Hristos

De cît cu o slută-n lume

Mai bine la găt o fune

De cît ca să joc o slută

De lume să nu am parte

Ajunghând la finalul prezentațiilor strădaniilor

folclorice ale acestui modest preot (îndrăgostit de creația folclorică românească) care a păstori în inima Banatului românesc, ne dăm seama de contribuția masivă pe care au adus-o acești cărturari sătești la dezvoltarea folcloristicii românești și care au răspuns cu promptitudine și conștiință scriitoricească la apelurile marilor folcloristi și oameni de cultură Atanasie M. Marienescu, B. P. Hajdeu, Grigore Tocilescu, Aron și Nicolae Densușianu și alții, apeluri făcute cu scopul mînturisirii de a salva de la sigură pierire, aceste comori de inestimabil preț, atât pentru patrimoniul cultural și artistic cât și pentru identitatea noastră națională.

Omagiul nostru al celor de azi care se poate aduce acestor „albine culturale” care prin efortul de a culege folclorul neamului lor, „fără paradă”, „tăcuți și probi” și fără gândul de a primi recompense oficiale, este de a aminti generațiilor tinere că acești oameni, mulți cu puțină știință de carte, au păstrat cu sfințenie prin eforturile lor fizice și chiar financiare, integritatea morală și religioasă a neamului românesc.

Pr. Prof. Dr. Marin VELEA

CAMPANIA "DIN TEMNIȚE SPRE SINAXARE"

Prințul Alecu Ghica și Ernest Bernea sub blestemul Aiudului

„Cei care au experimentat în viață tristețea amară a unei singurătăți în mijlocul oamenilor, cei care au fost loviți și îngenuchiați în inima lor secătuită, chin conștient din chin inconștient, rău din izvoarele răului, purtat cu orgoliu și prostie, numai aceia care au răscumpărat totul prin suferință pot ști ce înseamnă a fi aproape, a fi frate, pot birui închisorile omului și culege aurul lumii, acela ascuns în jocul cerului și al mării vieții noastre spirituale” (*Fericiți cei prigoniți. Martiri ai temnițelor românești*, Ed. Bonifaciu, București, 2008, pag. 55). Acest blestem al temnițelor Aiudului i-a cuprins fără milă și pe cei care se vor dovedi principii ai buneicuvințe...

Lecția prințului Ghica

Urmas al familiei domnitoare Ghica și doctor în drept, prințul Alecu primește întâia condamnare în anul 1941. I s-au dat 12 ani de închisoare pentru convingerile sale politice și religioase. Trei ani mai târziu, în 1944, comuniștii aveau să corecteze această situație printr-o falsă „rejudicare”. Acum avea să fie condamnat la muncă silnică pe viață; așa credeau autoritățile vremii că vor sfârși caracterul și eleganța princiară.

S-au înșelat în privința prințului Alecu Ghica, pentru că acesta „trece prin temnițele țării cu o demnitate și o ținută morală de la care nu va abdică niciodată, cu toate pedepsele și umilintele la care era supus sistematic de conducerea închisorii (la un moment dat a fost trimis ca servitor la o creșcărie de porci, unde prin firea sa nobilă a câștigat în scurt timp simpatia tuturor porcarilor femei)” (Ibidem).

A reușit să scape curat, fără compromisuri, și din ultima încercare a comuniștilor de a frânge caracterele dure:

reducerea aplicată deținuților din zarca Aiudului.

Părintele Gheorghe Calciu mărturisea în lucrarea sa autobiografică că a primit lecții de bună-creștere de la prințul Ghica: „Era un om foarte politicos. El te saluta întâi. Deși noi eram mai tineri, venea el primul și ne dădea „Bună dimineata”. Te întreba: „Îmi dai voie să mătur eu astăzi în celulă în locul dumitale?” Cum să-i dai voie!? Cum să-i zici: „Da, dom'le, mătură!”... Dar el insistă: „Te rog, te rog!”. Și-ți era rușine să-l refuzi până la urmă. Sau dacă era cineva bolnav ori slăbit, prințul se scula de dimineață și mătura înainte ca acela să apuce. Și era de o eleganță în expresie, de o noblete, ceva extraordinar! Nu a făcut niciun compromis, a avut o demnitate princiară. Și era și foarte credincios” (Pr. Gheorghe Calciu în *Viața părintelui Gheorghe Calciu* apud *Fericiți cei prigoniți...*, pag 55).

Și fiecele prințului Ghica își amintesc cu dragoste de tatăl

lor: „Niciodată tata nu ne-a povestit despre ce a făcut și a trăit el în închisoare. Târziu am aflat, de la unii și alții... Iar când, după venirea lui acasă, încercam să-i dăruim ceva, să-i facem o bucurie mărunță, ne spunea parcă stânjenit: „Nu, nu trebuie, eu nu v-am dăruit vouă nimic...” (Ibidem).

Aceeași dragoste l-o va arăta prințul Alecu Ghica și soției sale, care s-a îmbolnăvit de cancer după o viață de luptă pentru creșterea celor trei copii. Nobilul Ghica o va îngriji cu dragoste și devotament până la sfârșitul vieții.

Un caracter impecabil și sensibil

„Prinț al buneicuvințe” cum îl numea Mitropolitul Bartolomeu Anania, Ernest Bernea (foto) le-a fost discipol marilor învățați ai timpului său: Nae Ionescu, Nicolae Iorga și Dimitrie Gusti. Ca absolvent strălucit al universităților din Paris și Freiburg și specialist în sociologie, istoria religiilor și filosofie, tânărul intelectual se încadrează în curentul naționalist-creștin al vremii. Pentru această „vină” va fi arestat în repetate rânduri, trecând prin lagărele de la Vaslui și Târgu-Jiu, prin închisorile de la Aiud, Târgu-Ocna și pe la Canal.

Era de o profunzime inegalabilă, de o ținută delicată și sensibilă cum rar se poate întâlni: „Când fratele de destin, omul, se apropie de tine, cheamă-l și, cu puterea dragostei, frânge întunericul crescut între voi în atâtea chipuri, cu gândul tău iradiant dezvăluie-I tainele și respectă-I sămburele de lumină pe care însuși începutul a depus-o acolo unde nici nu bănuim. Toți cei care ne înconjoară, toți cei pe lângă care trecem sunt pentru noi tot atâtea prilejuri de a ne încerca plantarea bucuriei și frumuseții noastre înșine într-o lume de durere și de moarte prematură” (Ibidem).

Acest caracter impecabil ajuns la credință prin știință, va trece pragul vesniciei în 1990, când a răsărit luminoase soarele libertății credinței. Acum veghează la parcursul spiritual al neamului său din umbra crucii înălțate în cimitirul Mănăstirii Cernica.

Se cuvine să le fim și noi discipoli acestor doi mari principii ai omeniei și credinței...

Roxana DRAGOȘ

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Experiențe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor (X)

„...Pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm!”

Pentru cei ce călătoresc pe uscat, pe apă, prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robii și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm!

Biserica este sensibilă la nevoile tuturor credincioșilor, de aceea în Sfânta Liturghie are în vedere toate împrejurările vieții lor: călătoria pe uscat, pe ape sau prin aer, boala, neputința, osteneala și robia. Cererea aceasta are două interpretări:

Una generală, consideră că cererea se referă la pronia lui Dumnezeu Tatăl, pe care o chemăm pentru cei ce se află departe de noi, călătorez, sunt în patul durerii, sunt neputincioși sau robi sau ignoranți. Ne rugăm ca ostenele și necazurile lor să fie o punte spre Împărăția Binecuvântată, prin purtarea de grijă a Sfântului Duh.

Cealaltă, consideră că cererea se referă la acele categorii de credincioși care în ciuda voinței lor nu sunt la Sfânta Liturghie. Este vorba de cei care nu pot și nu au bucuria să fie împreună cu noi la slujbă.

Sfântul Vasile cel Mare îi pomenește pe aceștia într-o rugăciune a Liturghiei lui: **Pentru cei care din binecuvântate pricini nu s-au întâmpat aici. Aceste pricini binecuvântate sunt împrejurările îndreptățite ale vieții omului.** Când săvârșim o Liturghie primim din partea creștinilor și pomelnice cu mențiuni speciale, cu cereri de sănătate, întărire, ușurare de păcate ș.a. Slujba, însă, n-o facem doar pentru cei care aduc aceste pomelnice, ci pentru toți ceilalți, vii și morți. Este o milostenie obștească pe care o facem pe pământ și o ofrandă pentru cei adormiți întru Domnul. Astfel, o stare personală

devine starea tuturor.

Când rostim: ... **pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm**, înțelegem pe cei care călătoresc cu avionul, vaporul sau mașina, întoarcerea lor cu bine acasă, iar folosul pe care noi îl avem la Sfânta Liturghie, să fie și al lor. Ce se întâmplă, însă, cu ceilalți creștini care lipsesc nejustificat de la Cina Domnului? Cei care se consideră buni creștini, dar trec pe la biserică de trei ori pe an, cu prilejul nunților, botezurilor sau parastaselor? Unii, duminică dimineața, aleargă la munte sau la mare, iar alții cred în Dumnezeu și iubesc pe toată lumea, dar păstrează credința lor doar pentru înmormântare. Toți aceștia, nu au pricina binecuvântate, nu doresc medicamentul vieții vesnice, gustul nemuririi, „apa cea vie” care adăpă inima, ca să nu moară din cauza secetei duhovnicești, a uscăciunii păcatului și a răutății acestei lumi.

Credința viază numai în Biserică și în tainele ei, la Cina și Potirul la care Dumnezeu este prezent deplin. Deci, fiecare să se considere creștin când merge la biserică în fiecare duminică și sărbătoare. (Afară de pricina binecuvântate!)

Cu toate că următoarea povestire n-are legătură directă cu conținutul acestei părți din Sfânta Liturghie pe care o analizăm, am ales-o pentru că este actuală și adevărată. Trăirile liturgice și experiențele asemănătoare din viața anumitor preoți, incită interesul cititorilor și folosul lor este mare.

Un preot slujitor, căsătorit, parohul bisericii unui sat din Halkidiki, mi-a povestit următorul incident din timpul Vohodului Mare. Era sâmbătă, în ajunul Crăciunului și în timp

ce se afla cu Cinstitele Daruri în mijlocul bisericii și urma să se întoarcă în Sfântul Altar, a văzut uimit vreo zece creștini, bărbați și femei, alergând spre el, căzând la picioarele lui și pipăind stiharul care atîngea pământul. N-a zis nimic, a intrat în Sfântul Altar și a continuat Sfânta Liturghie. După: „Pentru rugăciunile...”, pe când împărțea anafura, a cerut explicații. Aceia i-au spus, că au alergat crezând că din cădelnița pe care o ținea paraclisierul au căzut cărbuni aprinși care au ars covorul și, scoțând fum, voiau să-i stingă.

- Ați văzut ceva? I-a întrebat preotul?

- Nu, în afară de fum, nimic. Ce să fi fost!?

Preotul n-a spus nimic, căci el însuși mergând spre solee, a văzut ieșind din podea rotocoale albe de fum. La fel văzuseră și creștinii. Ce să fi fost acest fum care ieșea dinaintea Ușilor Împărătești?

Un eveniment asemănător i s-a întâmpat și unui preot de la Sfântul Munte. În același timp al Vohodului Mare, din fața Sfințelor Uși ieșeau rotocoale albe de fum care se întindeau în toată biserica, umplând-o de mireasmă neobișnuită. Semăneau cu o ceață molcomă, luminoasă și toți o sorbeau, se desfătau de prezența ei, până ce, ușor, ușor, a dispărut.

Protopresbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, Explicarea Dumnezeieștii Liturghii cu ajutorul unor evenimente și a unor experiențe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor, Editura Bizantină, București, 2005, pag. 100-102.

Exegeză la „Apostol”

Credință, nădejde și îndelungă-răbdare (Evrei 6, 13-20)

„Nu (zic) ca am și dobândit îndreptarea, ori că sunt desăvârșit; dar o urmăresc că doar o voi prinde, întrucât și eu am fost prins de Hristos Iisus. Fraților, eu încă nu socotesc să o fi cucerit, dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea, și tinzând către cele dinainte, alerg la țintă, la răsplata chemării de sus, a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus” (Filipeni 3, 12-14).

După învățătura Sfântului Apostol Pavel scopul vieții creștine este mântuirea. Începutul mântuirii are la bază primirea Evangheliei lui Hristos și a Sfințelor Taine, Botezul, Euharistia și celelalte. Cei care au primit toate acestea trebuie să meargă mai departe și să se înalțe cu toată ființa lor la realitățile sau existențele duhovnicești superioare, având ca țintă mântuirea și desăvârșirea lor.

Indemnul Sfântului Apostol Pavel adresat creștinilor proveniți dintre iudei este ferm, optimist și încurajator. Totuși, el face o precizare de ordin doctrinal pe care teologia de școală a trecut-o de mult timp sub tăcere și anume gravitatea căderii în păcat a celor desăvârșiți în credință și viața în Hristos. Căci, „Cu neputință este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc loruși, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de bațjocură” (Evrei 6, 6). Cei care se opresc pe calea urcușului duhovnicesc spre desăvârșire sau, și mai grav, cad din credință și din nădejdea lor în Dumnezeu este cu neputință să mai revină sau să se întoarcă cu adevărat la pocăință, fiindcă prin fapta lor Îl răstignesc a doua oară loruși (pentru ei, în și prin ei) pe Hristos și-L bațjocoresc. Însă cei care nu se abat de la drumul spre desăvârșirea deplină în Hristos, au în ființa lor adânc înfiptă ancora nădejzii, așa precum o corabie pe o mare agitată de furtună este ancorată pe fundul mării – cu nădejdea salvării și a

continuării vieții.

După învățătura Sfântului Apostol Pavel nădejdea nu trebuie să fie o virtute inițială, ci ea trebuie să fie neîncetat păstrată și întărită prin răvnă până la sfârșit, pentru ca ea să se împlinească, să-și primească „obiectul” dorit, adică să se adeverească și prin aceasta, lăsând credința în urmă, să treacă în iubirea lui Dumnezeu ca dar și virtute culminantă. În legătură cu aceasta, Sfântul Apostol Pavel îi îndeamnă pe creștinii proveniți dintre evrei zicând: „Dorind dar, ca fiecare dintre voi să arate aceeași răvnă spre adevărarea nădejzii, până la sfârșit, ca să nu fiți greoi, ci următori ai celor ce, prin credință și îndelungă-răbdare, moștinesc făgăduințele” (Evrei 6, 11-12).

Cei lipsiți de răvnă credinței și de îndelungă-răbdare ca suport al nădejzii devin „greoi” din punct de vedere duhovnicesc și astfel nu pot să înainteze pe drumul ce duce la desăvârșirea în Hristos. Însă cei „ușori” din punct de vedere duhovnicesc, cei care își poartă (mână) credința înainte, prin purtarea nădejzii ancorată în suflet, păstrată acolo prin îndelungă-răbdare și deplin deschisă lui Dumnezeu, Cel Care vine totdeauna din prezentul Său etern, dar din viitorul nostru, vor moșteni făgăduințele lui Dumnezeu.

Dumnezeu Însuși pentru a garanta omului credinciosia Sa față de el, și-a întărit făgăduințele prin jurământ: „Căci Dumnezeu, când a dat făgăduința lui Avraam, de vreme ce n-avea pe nimeni mai mare, pe care să Se jure, S-a jurat pe Sine Însuși, zicând: «Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți». Și așa, având Avraam îndelungă-răbdare, a dobândit făgăduința” (Evrei 6, 13-15).

Credința lui Avraam depășește rațiunea naturală. Izvorul ei este teofania sau arătarea lui Dumnezeu ca prezentă personală mai mult decât evidentă și extrem de presantă. Avraam este cuprins dintr-o dată de o credință cutremur ca dar al lui Dumnezeu, dar și ca răspuns direct al ființei lui.

Credința lui este întărită de nădejdea că prin

îndelungă-răbdare va primi pe Fiul lui Dumnezeu în locul fiului său Isaac pe care Dumnezeu i-a cerut să-l jertfească.

Dar prin aceasta rațiunea lui s-a umplut de sens și s-a unit în mod direct cu Rațiunea Supremă și astfel l-a primit anticipat dar real pe Hristos Fiul lui Dumnezeu întrupat, făgăduința supremă a Tatălui ceresc.

Astfel, prin făgăduință și jurământ Dumnezeu a descoperit oamenilor neștrămutata Sa hotărâre cu privire la mântuirea și desăvârșirea lumii prin Hristos și în Hristos.

Dumnezeu a dăruit oamenilor credința, nădejdea și iubirea. Fără un Dumnezeu credincios neștrămutat hotărârii Sale din vece, fără să pună făgăduințele Sale înainte, adică în viitorul lumii și fără iubire deplină față de creația Sa, oamenii n-ar putea scăpa din relativitatea sau contingenta lor, care tinde să-i ducă spre moarte sau spre inexistență.

Sfântul Apostol Pavel afirmă un adevăr pe cât de puternic pe atât de cutremurător. Cei care caută scăpare trebuie să țină nădejdea pusă de Dumnezeu înainte. Nădejdea este pusă înainte omului, ea ține de viitor și roadele ei vin din viitor. Însă fără nădejdea pusă înainte și fără ținerea ei omul cade și recade într-o stare din care scăparea (mântuirea) nu mai este cu putință.

În drumul său spre Dumnezeu, omul este o ființă mereu „epectatică”, adică mereu întinsă ca un arc înainte. El trebuie să alege înainte fiindcă traiecul său este situat deasupra unei prăpastii uriașe (abis) și orice oprire înseamnă cădere înțeleasă ca moarte spirituală plină de spectrul morții veșnice. În acest itinerariu extrem de dificil omul nu este singur, el este ajutat de harul Duhului Sfânt, har (ajutor) dobândit odată pentru totdeauna de Hristos Iisus Cel care a intrat pentru noi dincolo de catapeteasmă „fiind făcut Arhiereu în veac după rânduiala lui Melchisedec” (Evrei 6, 20).

Pr. prof. dr. Ion POPESCU
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Sfânta Mucenită Filoteia” Pitești

Regulile morale ale Sfântului Vasile cel Mare (X)

„Sfârșitul păcatului este moartea”

În marea Sa iubire, Dumnezeu a creat omul după chipul Său și, așezându-l în Raiul desfătării, l-a chemat să urce, prin ascultarea de o singură poruncă, la asemănarea cu Sine. Antropologia biblică vorbește deslușit despre starea paradisiacă a omului, dar și despre nesupunerea sau neascultarea față de voința divină exprimată într-o singură poruncă: „Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” (Facere 2, 16-17).

Asadar Dumnezeu, în Atotștiinta Sa, descoperă omului că finalitatea nesupunerii sau a mândriei de a desconsidera voința divină exprimată în porunca paradisiacă este sancționată de Dreptatea divină, materializată în pedeapsa morții trupesti și a celei sufletesti.

În regula a X-a morală, Sfântul Vasile cel Mare, prezentând în antiteză raporturile păcat-moarte și ascultare-viață veșnică, stabilește importanța asumării de către fiecare creștin a realității conform căreia numai respectarea poruncilor divine primite de la Tatăl prin Fiul și luate prin adumbrirea Duhului Sfânt (sinergie), conduc la mântuire, la fericirea cea neîmbătrânitoare.

Pornind de la observația că *Sfârșitul păcatului este moartea* (Sfântul Vasile cel Mare, *Regulile morale*, PSB vol. 18, pg. 112), ierarhul capadocian apelează la

autoritatea Evangheliei după Ioan (Ioan 3, 36) pentru a sublinia că viața veșnică este ascultare față de Iisus Hristos. De ce ascultare față de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și nu față de porunca sau voința lui Dumnezeu cuprinsă în Lege?

Pentru că „legea s-a dat prin Moise, iar harul și adevărul prin Iisus Hristos” (Ioan 1, 17) iar „Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3, 35) sau „Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 40).

În Vechiul Testament Legea a fost dată de Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai pentru poporul evreu, cu scopul de a „trezi în evrei cât mai mult conștiința păcătoșeniei și dorința de mântuire” (Morală creștină, vol I, pg. 125), pe când în Noul Testament, Legea Iubirii a adus-o Însuși Fiul lui Dumnezeu, pentru toată lumea, cu scopul atingerii fericirii veșnice: „Ci Tatăl Care M-a trimis, Acesta Mi-a poruncit ce să spun și ce să vorbesc; și știu că porunca Lui este viața veșnică” (Ioan 12, 49-50).

Chiar dacă Dumnezeu și-a descoperit voința în Legea veche, totuși oricât de acrivă ar fi fost, evreul nu ar fi reușit ca prin, ea să anuleze osândă păcatului strămoșesc și să poată spune că este liber, fericit și nemuritor, pentru că legea „în sine și pentru sine, ea nu avea nici scopul și nici puterea de a îndrepta pe oameni” (idem): „Căci atunci când erați robi ai

păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce roadă aveți atunci? Roade de care acum vă este rușine, pentru că sfârșitul acestora este moartea” (Romani 6, 21-22).

Venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, asumarea de către Acesta a întregii opere răscumpărătoare (kenoză, întrupare, pătimire, moarte, coborâre la iad, înviere, înălțare la cer și ședere de-a dreapta Tatălui) a făcut posibilă atât ștergerea păcatului strămoșesc și primirea unei noi Legi, dar și ridicarea firii umane la cel mai înalt grad de sfințenie.

În acest sens, respectarea poruncii lui Hristos nu mai poate cădea sub incidența imperfecțiunii, exteriorității și obiectualității, asemenea accepțiunii vetero-testamentare, iar efectul nu poate fi numai teluric (sunt fericit și binecuvântat doar cât timp trăiesc pe pământ, căci am respectat legea lui Dumnezeu). Prin asumarea și respectarea legii lui Hristos, cel care a primit înfierea prin Taina Sfântului Botez, nu mai este nici rob al păcatului și nici rob al lui Dumnezeu, ci casnic al Lui, ca fiu după har: „Dar acum izbăviți fiind de păcate și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viața veșnică” (Romani 6, 22). Sau cum spune Sfântul Vasile cel Mare: „Sfârșitul poruncii lui Dumnezeu este viața veșnică” (idem).

Pr. Napoleon Nicolae DABU

Cuvânt și cumpătare Înfrânarea limbii dezvăluie simțul măsurii

Dumnezeu a creat totul cu măsură, iar nouă nu ne-a dat porunci peste puterea noastră de a le împlini și nici mai multe încercări decât le-am putea face față. Cu voia Domnului, și unii oameni sunt înzestrați cu un pronunțat simț al măsurii în fapte sau în cuvinte.

Cu cât înaintează în vârstă și capătă experiență, orice om se deprinde cu o anumită chibzuință în tot ceea ce întreprinde pe parcursul vieții. Însă felul de a vorbi îi trădează temperamentul care nu poate fi schimbat de obicei. Cel iute la mână și fără răbdare nu-și va cântări cuvintele, provocând adesea stări conflictuale. Pe când cel blând și cumpătat numai cu câteva vorbe potrivite va reuși să-și transforme un dușman într-un prieten. „Inima celui înțelept dă înțelepciune gurii lui... cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceață pentru suflet și tămăduire pentru oase” (Pilde 16, 23-24).

Într-o epocă a libertății cuvântului, reprezintă o mare provocare a ști să-ți folosești vorbirea așa încât nici pe Dumnezeu să nu-L mâni, dar nici pe semenul tău să nu-L lezezi în vreun fel. Nicolae Iorga spunea: „Capul minții e măsura și inima ei, cuviința”. Continuând acest raționament, putem afirma la rândul nostru că cel care vorbește cu măsură și cuviință, doar acela va cuceri lumea, făcându-se totodată bineplăcut lui Dumnezeu. Dar să nu uităm că măsura e dictată de înțelepciunea și cuviința de credință.

O metaforă plină de învățăminte ne-a lăsat moștenire pentru suflet și Sfântul Ioan Gură de Aur: „Limba este o sabie cu două tăisuri. Ascute-o ca să fie osânduitoarea păcatelor pe care le săvârșești și nu o îndrepta împotriva fraților tăi, ca să le faci rău” (*Cuvinte de folos și povete - Problemele vieții*, Ed. Cartea Ortodoxă, 2008).

Blestemul, înjurătura, clevetirea, sperjurul, blasfemia, defăimarea aproapelui, minciuna, iată păcatele săvârșite cu cuvântul din cauza mâniei, trufiei sau necredinței.

Un întreg capitol dedică înfrânării limbii Sfântul Apostol Iacov în Epistola sa Sobornicească. Redăm un fragment semnificativ: „Dar limba, nimeni din toate oamenii nu poate s-o domolească! Ea este rău fără astâmpăr, ea este plină de venin aducător de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu” (Iacov 3, 8-9).

Astfel, neînfrânarea limbii îi determină pe unii oameni să slujească și lui Dumnezeu și diavolului, fapt ce anulează din start orice mărturisire de credință din partea unora ca aceștia.

„Limba este ca un leu; dacă îl ții legat cu lanțuri, te păzește; dacă îți scapă, te mănâncă” (Proverb arab).

Ne aflăm în Postul Sfințelor Paști și orice creștin este dator să se folosească de cuvinte pentru a se ruga Tatălui Ceresc, pentru a-și mărturisii păcatele sau pentru a-i îndrepta pe cei rătăciți pe calea cea bună a vieții. Altfel, în zadar ne vom înfrâna gura de la merindele de carne, dacă limba va rosti desertațiuni sau vorbe de ocară.

„Dacă cineva socotește că este cucernic, dar nu își ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia aceasta este zadarnică” (Iacov 1, 26).

Amalia CORNĂTEANU

„An apple a day keeps the doctor away”

„An apple a day keeps the doctor away”?! Oare ce înseamnă această frază? Traducerea exactă, la propriu, ar fi “un măr pe zi ține doctorul la distanță”. Dacă încercăm să studiem sensul figurat al acestei zicături, înțelegem că dacă am mânca zilnic câte un fruct, nu ne-am mai îmbolnăvi așa repede. Oare ce conțin aceste fructe de ne ajută să nu mai răcim? Au puteri magice? Nici atât. Fructele conțin vitamine în coajă și pulpa lor. Vitaminele, în orice compus organic sunt necesare organismului nostru pentru metabolism, pentru a proteja sănătatea și pentru buna creștere la copii. Vitaminele, de asemenea, stau la baza formării hormonilor, globulelor roșii și albe, chimicalelor necesare sistemului nervos și materialului genetic. Cele 13 bine-știute vitamine sunt clasificate datorită abilității lor de a fi absorbite de grăsimi sau de apă. Vitaminele A, D, E și K sunt consumate împreună cu mâncăruri ce conțin grăsimi și deoarece pot fi înmagazinate în grăsimea corpului, acestea nu trebuie consumate în fiecare zi. Vitaminele B și C nu pot fi înmagazinate în organism și de aceea este recomandată consumarea lor zilnică.

Totuși, haideți să ne gândim puțin. Chiar ne trebuie atâtă vitamine zilnic? Dacă am înghiți noi niște pastile care să conțină vitamine zilnic? Cum ar fi Eurovita, Pikovit, Neuromultivit, Extremvit sau altele. Sunt oare naturale? Am putea spune că sunt extrase din plante. Dar oare cum se face această extracție? Ei, aici intervin eu. Vitaminele pe care le cumpărăm noi de la farmacie sunt realizate prin procese chimice ca orice medicament de altfel. Nu sunt împotriva administrării acestora deoarece eu îmi doresc să devin farmacistă în viitorul apropiat, doar că pentru corpul nostru este mult mai ușor să mâncăm un măr în primul rând. În al doilea rând corpul recunoaște aceste vitamine ca pe substanțe străine în corp. De aceea se recomandă administrarea pe termen lung a acestora, de la o săptămână la o

lună, sau în anumite cazuri chiar și 6 luni.

Dar de unde au aceste fructe atâtă savoare dar în același timp ne fac și atâtă bine? Oare ciocolata este la fel? Nu prea cred. Fructele sunt o creație dumnezeiască. În Biblie este povestit despre pomi fructiferi încă din primele pagini: „Și a zis Dumnezeu: «Să odrăsească pământul pajiște verde, ierbură având sămânță în ele și pomi roditori, care să facă, după soiul lor, roade cu sămânță în ele pe pământ». Și s-a făcut așa” (Facerea I, 11). Oare această creație a fost întâmplătoare? Eu nu cred. Fructele reprezintă unele dintre cele mai importante alimente zilnice. A știut Dumnezeu de ce face acești pomi roditori. Aceasta este dovada că încă dinainte să fim izgoniți din Grădina Raiului, fructele existau ca hrană pentru oameni.

Dacă tot am adus vorba de mere, hai să vedem și ce conțin acestea. Un măr conține 0,4% proteine, 0,6% lipide, 133 mg glucide, 8 mg calciu, 10 mg fosfor, 0,5 mg fier, 5 mg vitamina C. Nu conține vitamina A și vitamina D. Merele au un conținut foarte ridicat de glucide după cum vedem. Atunci de ce se recomandă acestea la diete? Din studii realizate s-a dovedit că aceste glucide sunt necesare corpului și că aceste glucide nu se depozitează în țesutul adipos. Acele glucide ne asigură o cooperare mult mai bună la școală, la slujbă, la meditații, deoarece ne oferă o sursă de energie de care corpul are nevoie zilnic. Doza zilnică recomandată de vitamina C este de 40 mg. În concluzie, zilnic ar trebui să mâncăm cam 8 mere. Dar haideți să nu fim absurzi. Aceste mere se pot înlocui și cu altceva cum ar fi banane, cereale, pere, portocale, lămâi etc. Există anumite fructe care conțin anumite vitamine necesare corpului dar le lipsesc alte vitamine foarte importante. De aceea specialiștii recomandă zilnic o diversitate de fructe pentru a nu neglija cantitățile de vitamine din corp.

Monica GAGIU

Calendarul evenimentelor istorico-religioase

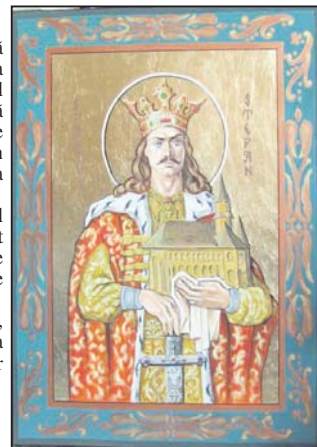
2 - 8 aprilie

2 aprilie

1711 - Are loc tratatul de alianță dintre Moldova și Rusia, încheiat la Luț între Dimitrie Cantemir și țarul Petru I. Acest tratat prevedea o alianță militară antiotomană, dar prin el se recunoștea și domnia ereditară în familia Cantemireștilor și autoritatea absolută a domnului.

1866 - Se desfășoară plebiscitul prin care populația României a fost consultată în privința aducerii pe tronul țării a unui prinț străin-Carol de Hohenzollern-Sigmaringen.

1939 - Apare, la București, săptămânal, revista „România literară”, sub conducerea lui Cezar Petrescu.

3 aprilie

1844 - Alexandru Ioan Cuza s-a căsătorit cu Elena Rosetti-Solescu, fiica cea mare a postelnicului Iordache Rosetti și a Catincă Rosetti, născută Sturdza.

1889 - Grigoraș Dinicu, compozitor, violonist român (d. 1949). Este cunoscut mai ales pentru compoziția sa din 1906, „Hora staccato”. Tatăl său, Ionică Dinu, era originar din Pitești.

4 aprilie

1459 - Tratat de pace între Ștefan cel Mare și Sfânt (foto), domn al Moldovei (1457-1504) și reprezentantul Poloniei, Andrei Adrowasz. Se prevedea încetarea stării de război între Moldova și Polonia, îndepărtarea lui Petru Aron de la hotarele Moldovei, recunoașterea suzeranității polone de către Ștefan.

1921 - S-a înființat, la București, Institutul de seruri și vaccinuri „Dr. Ion Cantacuzino”.

1973 - trecerea la cele veșnice a eruditului și distinsului profesor de teologie ortodoxă Teodor M. Popescu. A fost profesor de Istorie bisericească universală, Patrologie, Istoria dogmelor și Istoria Bisericii Ortodoxe. Împreună cu arhierul Irineu Mihălcescu, a tradus din limba greacă Noul Testament, apărut ca ediție sinodală în 1937 și 1942.

5 aprilie

1924 - Ordonanță militară prin care se interzice activitatea Partidului Comunist Român.

1973 - La clinica chirurgicală nr. 2 din Târgu Mureș, o echipă de medici, condusă de Prof. Dr. Ioan Pop de Popa, efectuează prima operație pe cord deschis din România.

6 aprilie

1749 - Constantin Mavrocordat abolește serbia în Moldova, prin redefinirea statutului vecinilor, care nu mai sunt considerați robi, ci țărani fără pământ. Anterior, la 5 august 1746, se instituiseră aceeași reformă în Muntenia, desființând rumânia.

1795 - Apare prima carte românească de matematică, „Aritmetica”, tipărită în Moldova și datorată episcopului de Hotin, Amfilohie Hotiniul.

1913 - S-a înființat, la București, Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale (Academia de Studii Economice), prima instituție de învățământ superior economic din România.

7 aprilie

1701 - Declarația mitropolitului unit Atanasie Anghel prin care nu-l mai recunoaștea pe Mitropolitul Ungrovlahiei ca superior al său.

1863 - Are loc, la Sibiu, un Congres național al românilor, care delegă zece personalități, în frunte cu mitropolitul Andrei Șaguna, pentru a expune împăratului Franz Joseph I, la Viena, revendicările politice ale românilor.

8 aprilie

1802 - s-a născut Gheorghe Magheru, general și om politic, conducător al armatei revoluționare române din Muntenia, la 1848 (d. 1880)

1829 - A apărut, la București, primul periodic din Țara Românească: „Curierul Românesc”, editat de Ion Heliade Rădulescu

1839 - s-a născut Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, domnitor (1866-1881) și rege al României (1881-1914)

1911 - s-a născut Emil Cioran, eseist și filosof, scriitor de limba franceză (d. 1995).

Prof. Gabriel FIRUȚĂ

Patriarhia Română, prin Centrul de Pelerinaj Sfântul Apostol Pavel, București, în colaborare cu Episcopia Argeșului și Muscelului, organizează în perioada 26 mai - 5 iunie 2009

Pelerinaj în Asia Mică, pe urmele Sfinților Capadocieni,

însoțindu-l pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

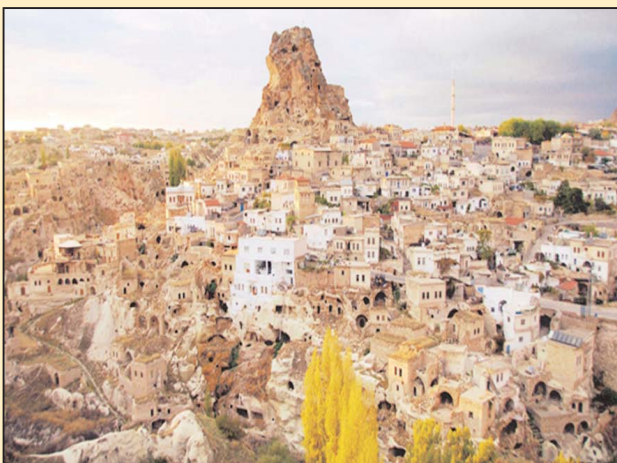
26 - 27 mai: Plecare din București ora 19.00, de la Dealul Patriarhiei. Sosire Istanbul dimineață, în funcție de formalitățile vamale. Se vizitează apoi Catedrala Sf. Sofia, Basilica Cisterne, Palatul Sultanilor Top Kapi (care adăpostește mâna Sf. Ioan Botezătorul, togiul lui Moise, sabia lui Ștefan cel Mare). Vedem din exterior și Biserica Sf. Irina, în care s-au ținut lucrările Sinodului II Ecumenic, în prezent închisă publicului, Mănăstirea Chora și Închisoarea Yedikule unde au fost închiși și torturați Sfinții Brâncoveni. Cazare Istanbul, hotel 3 stele.

28 mai (Înălțarea Domnului): ora 07.30 mic dejun. Participare la Slujba Sfintei Liturghii oficiată în catedrala Sf. Gheorghe. La slujbă va fi prezent și Preafericitul Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. După încheierea slujbei se va vizita Biserica Vlaherne și Biserica românească Sfânta Paraschevi Prikidiu din Haskoy. Cazare Istanbul.

29 mai: mic dejun matinal 05.30. Deplasare Istanbul - Capadocia (aproximativ 900 Km) trecând prin orașul Ankara (fosta Ancyra, cetate încreștinată de către Sf. Ap. Pavel). Cazare și cină hotel 4 stele în Capadocia.

30 mai: Mic dejun. Vizitarea basilicilor din Muzeul Natural Goreme, Chilia Sf. Simeon Stălpnicul (Pasa Bagi), Basilicile și așezarea Ortahisar, Basilica Sf. Vasile cel Mare și orașul Nevsehir (Nyssa - locul de naștere al Sf. Grigore de Nyssa). Seara, participare la Vecernia de la Biserica Ortodoxă din Mustafapasa, la care va fi prezent și Preafericitul Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Cazare și cină hotel 4 stele.

31 mai: Mic dejun. Participare la Sfânta Liturghie de la Biserica Ortodoxă din Mustafapasa, la care va fi prezent și Preafericitul Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe

Române. După slujbă se vor vizita orașul subteran de la Kaymakli, Biserica Sf. Grigorie - gyuzelyurt Arianzul aflată în KAYSERI (Cezareea Capadociei). Cazare și cină hotel 4 stele.

1 iunie: Mic dejun. Plecăm spre Pamukkale. Trecem prin Aksaray (fosta cetate Nazians) și Konia (Iconium), cetatea Hierapolis și Biserica ridicată pe locul martiriului Sf. Ap. Filip. Cazare și cină la Pamukkale 3*.

2 iunie: Mic dejun. Plecare spre Kusadasi. În drum se vor vizita: ruinele Bisericii din Laodicea (amintită în Apocalipsa), dacă este deschisă publicului; din cauza săpăturilor arheologice, în vara lui 2008 era închisă, ruinele Bisericii din Colose (către locuitorii acestei regiuni a fost trimisă Epistola către Coloseni a

Sf. Ap. Pavel). Cina și cazarea la hotel 4 stele.

3 iunie: Mic dejun. Se vizitează Cetatea Efes (cu Biblioteca lui Celsus, marele teatru în care a predicat Sf. Ap. Pavel, Biserica Dubla în care s-a ținut Sinodul III Ecumenic în 431), Casa Maicii Domnului, Biserica care adăpostește mormântul Sf. Ioan Evanghelistul. Cina și cazarea la hotel 4 stele.

4 iunie: Mic dejun. Plecăm spre Canakkale, pe drum ne oprim la Izmir (fosta Smyrna, unde vizităm Biserica Sf. Policarp, construită pe locul în care acesta a fost martirizat), la Pergam unde vizităm cetatea antică, apoi vizităm ruinele legendarei Cetăți Troia. Cazare la Canakkale.

5 iunie: Mic dejun. Deplasare spre București, sosire seara, în funcție de formalitățile vamale

Tarif: 385 Euro/ persoană în cameră dublă- Preț pentru 40 plători

425 Euro /persoană- grup de 30 plători

Prețul include:

- transport autocar modern cu AC
- 9 nopți cazare la hoteluri 3 și 4*
- masa (la Istanbul și Canakkale mic dejun, în rest demipensiune)

- ghid român

Prețul nu include: asigurarea medicală, taxa de viză (10 Euro) se plătește la granița Turcia, intrările la obiectivele din program, ghid turc autorizat pentru vizitarea obiectivelor din Capadocia - 10 Euro/persoană

Pentru înscrieri și detalii vă rugăm să ne contactați la telefonul: 0730010710.

Consilier Eparhial,
Preot Dan Florin OBROCEA

În atenția profesorilor ce doresc să obțină ARHIEREASCA BINEGUVĂNTARE pentru predarea religiei în anul școlar 2009-2010

Pentru obținerea Arhiereshii Binecuvântări pentru a putea predă disciplina Religie în anul școlar 2009-2010, solicitanții vor aduce următoarele documente:

1. Cerere adresată Prea Sfințitului Episcop Calinic;
2. Diplomă de absolvire a Facultății de Teologie;
3. Foaie matricolă;
4. Caracterizare de la preotul paroh de pe raza unde își desfășoară activitatea unitatea școlară, din care să rezulte că profesorul participă împreună cu copiii la slujbele religioase, precum și participarea sa la proiectul de catehizare intitulat *Hristos împărtășit copiilor*.

5. Adevărită de la preotul duhovnic din care să reiasă că se spovedește și împărtășește în mod regulat;

6. Caracterizare din care să reiasă calificativul obținut în anul școlar anterior acordat de către unitatea de învățământ.

Consilier Învățământ Teologic și Religios,
Preot Victor GRIGORE

Proiect social-filantropic derulat în parteneriat de către Patriarhia Română și S.C. Selgros Cash&Carry S.R.L.

Masa Bucuriei

Cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în ziua de 26 martie 2009, ora 10.00, în *Sala Europa Christiana* a Palatului Patriarhiei, a avut loc prezentarea oficială a proiectului social - filantropic intitulat *Masa Bucuriei*, derulat în parteneriat de către Patriarhia Română și S.C. Selgros Cash&Carry S.R.L., prin cele șaptesprezece magazine din București și din țară.

Pornind de la o tradiție și responsabilitate comună de a sprijini categoriile sociale defavorizate, prin proiectul *Masa Bucuriei*, S.C.

Selgros Cash&Carry S.R.L. pune la dispoziție produse alimentare și nealimentare - numai în interiorul termenului de garanție și valabilitate - unităților furnizoare de servicii sociale ale Patriarhiei Române pentru a fi oferite persoanelor aflate în nevoie.

La prezentarea oficială a proiectului au participat reprezentanți ai Consiliului de Administrație S.C. Selgros Cash&Carry S.R.L., membri ai Permanentelor Consiliului Național Bisericesc și ai Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor etc.

Cele două instituții parteneri își exprimă speranța că proiectul *Masa Bucuriei* va constitui model de bună cooperare, precum și o invitație adresată altor posibili parteneri cu scopul extinderii implicării sociale responsabile, conștienți fiind că fapta bună devine o comoară a sufletului pentru veșnicie. De aceea, Biserica pomeneste în slujbele ei pe *ctitori, binefăcători și miluitori* și cultivă dărnicia, atitudine exprimată succint în înțelepciunea poporului român prin expresia *dar din dar se face rai*.

BIROUL DE PRESĂ AL
PATRIARHIEI ROMÂNE

OFERTĂ EDUCAȚIONALĂ 2009-2010

Seminarul Teologic Ortodox Liceal „Neagoe Vodă Basarab” din Curtea de Argeș are următoarea ofertă educațională pentru anul școlar 2009-2010:

1. 28 locuri la zi pentru Secția Pastorală
2. 28 locuri la zi pentru Secția Patrimoniu
3. 28 locuri la forma de învățământ frecvență redusă Secția Pastorală (pentru personalul monahal)

- 12-15 Iunie 2009 - Înscrierea candidaților
- 16-18 Iunie 2009 - Susținerea probelor de aptitudini
- 19 Iunie 2009 - Afișarea rezultatelor
- 20 Iunie 2009 - Validarea listei candidaților admiși

Pentru detalii și informații despre admitere vă rugăm să ne contactați la telefonul 0248721391.

Preot drd. Sabin STANCU,
Directorul Seminarului Teologic

Calendarul de admitere este următorul: